

den ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 gennemførte tillægsejendomsskyld i købstæderne også pålagt visse ejendomme, der i medfør af byggestøttelovgivningen var fritaget for at erlægge ordinær ejendomsskyld, medens andre af disse ejendomme blev helt eller delvis fritaget for tillægsejendomsskylden, jfr. lovens § 1, stk. 2. Da ejendomsskylden i købstæderne blev fikseret ved lov nr. 31 af 15. februar 1957, indgik også tillægsejendomsskylden i den fikserede kommunale ejendomsskyld, jfr. lovens § 2, stk. 2.

Da tillægsejendomsskatterne fra og med skatteåret 1959-60 skal indgå i kommunernes kasse som ordinære ejendomsskatter, og loven af 24. maj 1955 som følge heraf ophæves — jfr. forslaget § 8 og bemærkningerne hertil — bortfalder den foran omtalte særlige hjemmel i 1955-lovens § 1, stk. 2, til helt eller delvis at fritage visse ejendomme for tillægsejendomsskyld. Da det ikke er tanken, at der skal ske nogen ændring i den andel af den fikserede kommunale ejendomsskyld, der erlægges af disse ejendomme, er det nødvendigt, at der tilvejebringes særlig hjemmel for fremdeles at fritage de pågældende ejendomme for fikseret kommunal ejendomsskyld i samme omfang som hidtil. Forslagets § 7 tager sigte herpå.

1955-loven indeholder tillige i § 2 en bestemmelse om hel eller delvis fritagelse for tillægsejendomsskyld for visse gamle ejendomme. Det drejer sig om de ejendomme, der er omfattet af den gældende lejelovs § 77, stk. 6, d. v. s. ejendomme med lejligheder, hvis 1939-husleje er under 800 kr., og som er opført før 1890 i kommuner med over 30 000 indbyggere. Denne særlige fritagelsesregel — der ikke gælder i København og Frederiksberg, hvor tillægsejendomsskylden blev erstattet af en forhøjelse af den ordinære ejendomsskyld — har således kun haft betydning for visse gamle ejendomme i de få købstæder, der har over 30 000 indbyggere. Bestemmelsens administration har imidlertid voldt disse få købstadkommuner uforholdsmæssigt stort besvær, fordi kommunerne ikke er i besiddelse af de fornødne oplysninger om ejendommenes alder og 1939-huslejens størrelse. Der er derfor ikke foreslået indført en tilsvarende fritagelsesregel for den nye ekstraordinære ejendomsskyld.

Såfremt 1955-loven ophæves, vil der ikke længere være hjemmel til at fritage disse få, gamle ejendomme for den del af den fikserede kommunale ejendomsskyld, der svarer til tillægsejendomsskylden, medmindre særlig hjemmel herfor tilvejebringes. Da ejendomme af den nævnte kategori gennemgående har lave forskelsværdier,

vil den husleje-forhøjelse, der følger af den ekstraordinære grund- og ejendomsskyld, i disse ejendomme ikke — som i nyere ejendomme — blive ca. 14 pct., men kun 8-10 pct., jfr. nærmere afsnit III. 1. i bemærkningerne til lovforslaget om den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld. Som følge heraf har man ikke fundet anledning til at skabe hjemmel for opretholdelse af denne særlige fritagelsesregel, og de få ejendomme i de store købstæder, det drejer sig om, vil derfor fra 1. april 1959 blive beskattet på lige fod med de tilsvarende gamle ejendomme i København og Frederiksberg. Den husleje-forhøjelse, der følger heraf, vil normalt kun andrage 1—2 pct. af 1939-lejen, hvorved disse ejendomme ialt vil få en husleje-forhøjelse på 9-12 pct., eller stadig mindre end den husleje-forhøjelse, der indtræder i nyere ejendomme.

Til § 8.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1959, hvorved amtsskatteårets omlægning og præstegårdenes inddragelse under bestemmelserne om statstilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld vil kunne få virkning for skatteåret 1959-60.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at amtsskatterne for tiden 1. januar—31. marts 1959 ikke opkræves, indebærer ikke nogen skattelempelse, men er alene en følge af, at amtsskatteåret omlægges fra kalenderåret til finansåret.

I konsekvens af den sammenlægning af de ordinære ejendomsskatter og tillægsejendomsskatterne i købstæderne, der for grundskyldens vedkommende finder sted ifølge forslaget § 3 og for ejendomsskyldens vedkommende er sket ved dennes fiksering, foreslås loven af 24. maj 1955, hvorved tillægsejendomsskatterne blev indført, nu ophævet. Disse tillægsskatter er hidtil i medfør af 1955-lovens § 3 i hver kommune blevet henlagt til en særlig fond til imødegåelse af kommunens eventuelle tab på garantier for statslån til boligbyggeri, men det var i loven bestemt, at der fra og med 1960-61 med indenrigsministerens samtykke og på nærmere af denne fastsatte vilkår ville kunne frigives midler af fonden til finansiering af kommunens anlægsvirksomhed, herunder til saneringsformål. Som et led i sammenlægningen med de ordinære ejendomsskatter foreslås det imidlertid, at de til tillægspro-millerne svarende andele af grundskylden og den fikserede kommunale ejendomsskyld — for tiden i alt ca. 18 mill. kr. årlig — fra og med skatteåret 1959-60 frigives til kommunernes frie anvendelse. Herved vil der tillige blive tilvejebragt de fornødne midler til, at købstæderne vil kunne nedsætte deres